

Още по-явна е близостта между следнитѣ стихове отъ „Во мглѣ“ съ крайното обръщение въ „На единъ песимистъ“ :

Иди впередъ къ зарѣ познания,
борясь съ глубокой тьмой ночной,
чтобъ свѣта яркое сіянье
блеснуло снова надъ землей.

Иди, иди, при него : лжчата всепобедна
на знанията твои — въ тъмата непрогледна
тамъ нека възсияй. . .

Разбира се, тѣзи прилики сж най-вече отъ „тематично“ естество — разработването на сроднитѣ мотиви у Яворова е съвсемъ самостоятелно и оригинално дори въ „На нивата“ и „На единъ песимистъ“, да не говоримъ за „Градушка“.

Изглежда, отъ Надсона Яворовъ е усвоилъ израза: „Азъ не живѣя — азъ горя“ — у Надсона: „Я не жилъ, — я горѣлъ“ (отъ стихотворението „Беспокойной душевной жаждой томимъ“). Известна близостъ има и между Яворовия стихъ: „Цѣлъ свѣтъ понесохъ въ своитѣ гърди“ и Надсоновия: „Цѣлый міръ порывался я мыслью обнять“ (отъ сжщото стихотворение).

Изглежда съвсемъ случайна да е приликата между „Маска“ и „Кипитъ веселье карнавала“: и тукъ и тамъ карнавалъ, „тамбуринъ“ и вакханка, която съ задѣвката си („ме перна по лице съ изкуственъ лозовъ листъ“ — у Яворова; „вся разгорѣвшись какъ вакханка, ты мнѣ бросаешь твой цвѣтокъ“ — у Надсона) рѣзко промѣня настроението у двамата поети. Но дори и да се допустне известно влияние, то е само въ „полза“ на нашия поетъ — въ разработката на мотива той е проявилъ ори-